

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Der er jo nogle situationer, hvor man bliver stillet over for et valg, hvor man ikke kan handle både-og, og nogle gange må man altså vælge mellem cirklen og firkanten.

Jeg tror, at vi i spørgsmålet om strejkeret og i spørgsmålet om at sikre samfundsnyttige, samfundsvigtige områder, er nødt til at vælge imellem, hvad det er for nogle principper, vi synes er meget vigtige, og jeg tror, at selv de kristelige er nødt til at foretage det valg.

Det vil sige, at man kan komme i en situation, hvor man godt kan snakke både-og og på den ene side og på den anden side, men man ender med at måtte handle entydigt.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu havner vi alligevel i den der diskussion, som jeg simpelt hen synes er for pinlig, og som hr. Ole Sohn nu sætter mig i ved at sige, at der ikke var livstruende situationer under konflikten her i maj måned.

Det synes jeg simpelt hen ikke at man kan anstændigvis kan sige. Når man ved, at undersøgelse og operation blev udsat, kræftundersøgelser og kræftoperationer, som man måske i forvejen var kommet til lige i sidste øjeblik, men også den pleje, der sker i hjemmene – det var jo den, der blev ramt, og den forringede i hvert fald folks livsvelfærd og livskvalitet, og man kan bestemt ikke udelukke, at den også afkorter folks levetid – blev ramt, så synes jeg, det er for let at komme om det ved at sige, at der jo ikke var livstruende situationer. Jeg ved ikke, hvad der så er vigtigt.

Jeg synes, det er en nedvurdering af det arbejde, som de pågældende sygeplejersker rent faktisk gør. Så kunne vi jo sagtens spare nogle af dem væk, hvis det ikke var livstruende. Så var det da en smal sag, og det går jeg bestemt ikke ind for.

Så til fru Jette Gottlieb og til det, at man somme tider må vælge: Jamen jeg nævnte, at der findes modeller, hvor man har strejken som en mulighed, som kommer lidt længere ude.

Altså der findes f.eks. et system, man bruger i England over for nogle offentligt ansatte, f.eks. inden for sundhedssektoren, inden for politiet og andre steder; man kalder det »Pay Review Body«, tror jeg. Det er ikke til at oversætte til godt dansk, tror jeg, men jeg ville gerne overdrage litteratur om det til de aktuelt interesse-

rede. Der findes strejke muligheden faktisk som en konsekvens, som ligger noget længere ude. Og så undgår man helt nøjagtigt at vælge mellem de to onder.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til hr. Ole M. Nielsen: Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at den situation, som hr. Ole M. Nielsen vil bygge op, er, hvor organisationerne har været med inde i drøftelserne omkring fordelingen af det resultat, som vi overordnet har stillet til rådighed ved overenskomstforhandlingerne, ved at snakke om, hvordan samfundsøkonomien kan hænge sammen.

Det har man på ansvarlig vis håndteret. Organisationen havde også sagt ja. Men dér, hvor kæden hoppede af, var, at medlemmerne sagde nej.

Hvad er det, hr. Ole M. Nielsen går efter? Sådan som jeg forstod hele situationen omkring sygeplejerskerne, så var det faktisk sådan, at man havde forhandlet sig til rette på alle områder, men det var medlemmerne, der stod af. Er det medlemmerne, hr. Ole M. Nielsen vil op at slås med?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nu synes jeg, det på den kristelige ordfører lyder, som om strejke er noget, man sådan bare gør. Efter min opfattelse er det en meget alvorlig beslutning at træffe, en meget alvorlig beslutning, der forudsætter, at man har været ude for et så omfattende pres på sine løn- og arbejdsvilkår, så man også indholdsmæssigt vurderer, at hvis det fortsætter på den måde, så bliver arbejdet udført dårligere.

Efter min opfattelse er strejkende sygeplejersker dem, der tænker langsigtet. Det er dem, der faktisk tænker på sundhedssystemet, dem, der tænker på de langsigtede forbedringer i sundhedssystemet og måden at håndtere de opgaver på, der er.

Det at strejke er en meget dramatisk beslutning, som meget vanskeligt kommer til udtryk. Og når der jo henvises til, at der de to sidste gange har været strejker på området, så må man jo også henvise til, at i de foregående 20 år har der ikke været det. Det vil sige, at de mennesker, der beslutter at gå ud i en strejke, er udsat for et umenneskeligt hårdt pres, og på det grundlag træffer de sådan en beslutning.